

KODAŇSKÁ NOC JE TEMNÁ
A SVÍTÁNÍ V NEDOHLEDNU

Thomas
Rydahl

UNIFORMA

THRILLER

UNIFORMA

© Thomas Rydahl og JP/Politikens Hus A/S
in agreement with Politiken Literary Agency 2022

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Miroslava Gajzlerová, 2024
Cover © Zhivko P. Petrov, 2024
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-5393-2 (pdf)

UNIFORMA

Thomas
Rydahl

přeložila Miroslava Gajzlerová

VENDETA

OBSAH

Část I	‡	SAMA SI UPALUJ DOMŮ	5
Část II	‡	COME ON, BOSS	151
Část III	‡	EŠINA PINK JAHODA	285
Část IV	‡	ŽENA, KTEROU JSI MI DAL	365

Část I

SAMA SI UPALUJ DOMŮ

1

Autobus zasténá a dovnitř naskočí kluk se skateboardem. Na poslední chvíli, dveře ho málem skřípnu. Cestující se zmáčknu ještě o něco víc. Zadržet dech. Salma má pocit, že je z ní cítit smažené jídlo. Má pravdu. Sedne si hned u prostředních dveří, kde se všichni tlačí, aby se dostali dovnitř a ven a dolů a nahoru. Nad ní stojí starší žena, je jí nejmíň padesát nebo šedesát. Na zádech má příliš velký batoh plný cinkajících lahví. Neustále do Salmy strká, jak se kývá na madle, když autobus brzdí nebo když se rozjede. Salma zírá na její holou paži, na místo u lokte, kde má černé žíly a hrbolatou kůži. Vstane, aby se žena mohla posadit a neupadla. Ta bez jakéhokoliv komentáře vklouzne na Salmino místo. Bez úsměvu, bez poděkování, bez pokývnutí. Ne že by Salma na něco takového čekala, ale nějak zareagovat mohla. Co by jí to udělalo... Jenže linka 5C je příšerná. Je příšerná v jakoukoliv dobu. Dokonce i v noci přepravuje cestující podél Čáry dělicí Nørrebro na dvě části – z města nebo do města. Ale zlé je to hlavně odpoledne a večer. Lidé jsou zpocení, netrpěliví, opilí, uhonění, podráždění a nemají daleko k pláči nebo k vzteku. Salma tenhle autobus nesnáší, jenže Ešal byla unavená. Měly za sebou sice jen půl směny, ale Ešal pěšky jít nechtěla. Teď se opírá o okno, píše esemesky a ani si nevšimla, že místo Salmy vedle ní sedí nějaká ženská v teplácích. Ale možná je jí to jedno.

„Budu teď vystupovat,“ říká Salma.

Než si Ešal sundá sluchátka, ještě jednou to zopakuje.

„Počkej, sestřičko,“ říká Ešal.

Prodírají se mezi těly a vyhrnou se na ulici přímo před Rabat Kebab. Na ulici je stejné horko jako v autobuse, slunce svým žářem rozpaluje budovy. Z audi s hlasitou hudbou a staženými okny někdo

hvízdne na Ešal, která si upravuje šaty, aniž by si něčeho všimla. Salma nechápe, jak v něčem takovém může chodit do práce. Ona sama je praktičtější, má nízké podpatky a černou košili, na které se ztratí skvrny, ale Ešal je to jedno. Vždycky vypadá, jako by se chystala na večírek, a všechny peníze utratí za řasy, obočí a nehty. Salma je na tyhle věcičky většinou příliš lakomá nebo se za ně prostě jen neodvážívá utrácet, protože by si ji Kasim dobíral a donutil ji toho litovat.

„Takže se uvidíme večer?“ Ešal od esemesek ani nevzhlédne.

„Neměla bys jít domů a psát úkoly?“ namítne Salma.

„Ale no tak, je to Pride. Bude se ti to líbit. Třpytky máš ráda.“

„Nevím, možná.“

„A můžeš?“ ptá se Ešal.

„Jasně že jo.“

„Tvůj táta je tak hodný,“ podotkne Ešal. „Je milejší než ten můj.“

„Přestaň,“ zarazí ji Salma. Nelíbí se jí, jak to Ešal říká.

„Pustil nás brzy,“ říká Ešal. „To bylo moc fajn.“

Aby ušetřil peníze, ale to Salma neřekne.

„A měly jsme lasagne,“ pokračuje Ešal.

Salma ji podezírá, že tu práci vzala jen kvůli jídlu zdarma. Jí možná dvakrát nebo třikrát za směnu, pizzy a cannelloni a rybí filé, je jí to jedno, dokonce i pizzu Hawai, kterou si zákazník zapomněl vyzvednout.

„U nás doma je přísnější maminka,“ říká Salma.

„Moje mamka je šílená.“

Přecházejí přes ulici Hulgårdsvej. Z garáže u hasičské stanice se vyřítí hasičské auto a s dvěma dalšími vozy mizí směrem do města.

Ešal vypráví o jednom ze zákazníků. Pokaždé, když procházela restaurací, volal, že chce její číslo. Bílý chlap. Nechutný týpek. S velkými náušnicemi v každém uchu.

„Viděla jsi to tetování s ještěrkami?“ Ešal nedokáže skrýt nadšení.

Byly to stonožky, vybavuje si Salma. Ale mlčí a neopraví ji. Maminka říkává, že tak se přátelé nezískávají.

U náměstí sedí dva muži na kontejneru, hrají šachy a poslouchají malé rádio. Pod stromem se kolem lavičky shromáždilo několik kluků a zdá se, že je něco ohromně zaujalo. Nejspíš na mobilu sledují fotbal nebo nějaké video na tiktoku.

„Půjdeš se domů převléct?“ ptá se Ešal.

„Ano.“ Jako by to snad Salma měla v plánu.

„Můžeš si ode mě klidně něco půjčit, sestřičko.“

„To je dobrý,“ říká Salma. Každá má jinou velikost.

Když procházejí kolem kluků, Salma si všimne, že na lavičce někdo leží. Nějaký chlápek v zateplených kalhotách, s mohutným plnovousem. Paži má vytočenou do strany. Mezi odpadkovým košem a lavičkou je zaparkovaný vozík s novinami. Zprvu se Salma domnívá, že se s ním kluci perou nebo hádají, ale pak zjistí, že muž spí. Nebo je mrtvý.

Zastaví se. „Ne,“ řekne pak. Ale ne moc hlasitě.

Ešal sleduje její pohled. „Blběčci,“ poznamená.

„To se nedělá,“ říká Salma. „To se nesmí.“

Přistoupí blíž. Nechá Ešal, ať jde před ní.

Klukům je maximálně deset, ale tváří se, jako by jim bylo aspoň patnáct. Salma je zná z okolí. Jsou jako vrány, poskakují všude kolem a vrhají se na každou volnou lavičku, pohozenou zálohouvanou lahev a cizí lidi, které dokážou vyvést z konceptu. Ten nejmenší má červenou kšiltovku s nápisem *LA Dodgers*, odstávající uši a světlou skvrnu na tváři. Nasadí víčko na fixku a poodstoupí od chlápka.

Pět písmen, s námahou napsaných tomu muži na čelo.

ÚCHYL

Kluk se otočí na dívky.

Salma štouchne do Ešal: „Řekni něco, srovnej ho.“

„Co to provádíš, Fazile?“

„To čuně si o to řeklo samo. Vždycky po nás čumí, jako kdyby mu z nás stálo péro.“

Jeden z kluků se zašklebí, další jen přikývne.

„Už je spousta hodin,“ pokračuje Ešal. „Neměli byste upalovat domů a dívat se na *Tlapkovou patrolu* nebo něco takového?“

Fazil se rozhlédne po kamarádech, kteří postávají kolem a okopávají si kroksy.

„Sama si upaluj domů, ty *pufto*,“ vypálí a zvedne hlavu.

Pufto. Salmu zamrazí. Znamená to děvka nebo něco podobného. Už to slovo slyšela dřív, ale ne takhle. Má chuť na kluka zařvat a popadnout ho za límec.

„Hele, ty malej neřáde, znám tvou sestru,“ říká Ešal. „A tvou mámu. A viděla jsem tě s dudlíkem a holou prdelí.“

„Zavři tu posranou hubu,“ pokračuje Fazil, zjevně podrážděný. Kamarádi se nervózně pochechtávají. Pak se kluk otočí a kopne do chlápkovy trčící ruky. Odchází pod stromy a ostatní odběhnou za ním.

Muž spí dál, rty se mu za mohutným plnovousem pohybují. Salmě se ulevilo, že aspoň není mrtvý. Najde v kabelce vlhčený ubrousek a chce mu písmena setřít, ale Ešal už pokračuje v cestě domů. Salma položí ubrousek chlápkovu na břicho a utíká za přítelkyní.

„Jsou to děti,“ obrátí se k Ešal. „Nemůžou –“

„Já nejsem žádná sociální pracovnice ani nic podobného,“ přeruší ji Ešal. „Jsou to jen blbý klukovský vtípky. Za chvíli budou makat v Aldi nebo chodit do mešity se svými strýčky.“

Tak to tedy nebudou. Za chvíli se z nich stanou nesnesitelní klackové šikanující okolí a hulící trávu a jejich matky z nich budou nešťastné. Nebo to bude ještě horší. Salmě je trapné, že jim nic neřekla sama. Ešal je o čtyři roky mladší. Člověk by si myslel, že je to naopak. Určitě už s někým chodila. A určitě spolu i spali. Kéž bych jim to řekla já. Ale ne, Salma vlastně neví.

Dojdou k nehtovému studiu na rohu, Ešal dál pokračuje rovně.

Festivalový autobus Pride se zpívajícími lidmi zastaví na červenou. Salma hledí na dvojici dívek, které si namalovaly duhovou vlajku na prsa.

„Ještě se dneska uvidíme, ne?“ loučí se Ešal a líbá ji na obě tváře. „Asi kolem desáté?“

„Tak jo, já jen ještě musím vyřídit nějaké drobnosti,“ říká Salma.

„Slib mi to, sestřičko,“ vyzve ji Ešal.

„Slibuji.“

A pak už jde Ešal dál a přitom někomu píše. Salma si odemkne vchod a jde nahoru do druhého patra. Pověsí si oblečení v šatně, boty dá na místo a přezuje se do pantoflí.

Matka sedí na podlaze s dětským koránem na klíně a čte.

„Salam,“ Salma ji pozdraví a proklouzne do kuchyně. Otevře ledničku. Hledá nějaký džus.

„Drahoušku,“ Hajfin hlas téměř zaniká v hluku města linoucího se dovnitř otevřenými balkónovými dveřmi. „Ty nejsi v práci?“

„Pustili nás dřív,“ odpovídá Salma z kuchyně.

„Nás?“

„Mě a Ešal.“

„Dneska je čtvrtek, to jste tam neměli žádný shon?“ ptá se Hajfa. Pořád si dělají starosti o otcovu restauraci. Pár let to šlapalo dobře, teď je to těžké.

„Lidi jsou asi v centru. Je ten festival, Pride,“ vysvětluje Salma a špicuje uši, aby slyšela další matčin komentář, který však nepřichází. Vyplíží se na chodbu a prohrabává kabelu, aby našla mobil.

„Budeš si dělat úkoly?“ ptá se Hajfa.

„Ano,“ odpoví Salma a nahlédne do místnosti. „Ale mluvili jsme o té záležitosti s pokojem.“

„Dneska ne,“ říká Hajfa.

„To jste říkali i minulý týden.“

„Musím nejdřív roztrídít krabice. A *bibiti* dostane nějaké ložní prádlo.“

„Všechno jsem to přenesla do sklepa,“ odporuje Salma.

„Kdy?“

„Minulý týden. A včera.“

Matka vstane a vyjde do chodby. Otevře dveře do pokoje.

„Hm,“ zamručí Hajfa. Dovnitř nevstoupí. „Ale stůl? A postel? Vždyť jsem otcí řekla, že je darujeme mešitě. I rotoped. Nikdy na něm nejezdí.“

„S tatínkem jsem mluvila,“ namítne Salma. „Může to tam zůstat.“

Mohlo by to vyústit v hádku.

„Mami,“ zaprosí Salma. „To bude dobrý.“

Matka pustí dveře. „Musím se jít učít,“ prohlásí a vrátí se do pokoje.

Salma si na mobilu najde nějakou hudbu. Khaled Siddiq. Tenhle typ hudby maminka nesnáší. „Better days“. Vytáhne své oblečení ze skříňe na chodbě, pak box se spodním prádlem a s punčocháči a ponožkami zpod gauče. V pokoji žádná skříň není, ale to je jedno. Zatím to může mít v rohu, i když se jí košile zmačkají. Stejně si je žehlí

sama. Vklouzne do pokoje a vyklízí police. Štos papírů ze školy, tři obrázkové rámečky, pár knížek a stříbrný ozdobný stromeček. Umělá kytka, která vypadá jako orchidej. Salma věci nanosí do pokoje, knížky vyrovná u postele, zbytek na parapet a na psací stůl. Celou dobu čeká, kdy Hajfa vstoupí do pokoje a požádá ji, aby to zase odnesla.

Otevře okno. Orchidej rozechvívají závany větru z města, řetízky perliček zacinkají, je to příjemné. Nikdy vlastní pokoj neměla. Nejdřív patřil Kasimovi, dokud se s Malikou nepřestěhovali. Pak tu bydlela Zajda. Na pár let jí dovolili nastěhovat se k ní, protože s tím Zajdu otravovala a protože Zajda byla až příliš hodná. Pod postelí byla zásuvka s druhou matrací, kde Salma spávala. Tedy mimo případy, kdy u nich přespávali hosté a obě děvčata musela spát u rodičů. V noci se sestra ve spánku neklidně převalovala, noha jí leckdy bez varování sjela přes okraj postele a praštila Salmu. Ráno Salmu budila tím, že otevřela okno, takže se k nim rázem dostal rámus z ulice Frederikssundsvej.

Pak byl pokoj prázdný. *Baba* si před několika lety koupil rotoped, ale nejezdil na něm. Na knoflíku jednoho sloupku postele je pořád kousek samolepky s jednorozcem. Někdo se jí snažil odlepit, ale vzdal to. Jinak jsou všechny stopy po Zajdě pryč.

Teď Salmě chybí už jen to poslední, nejtěžší. Stočená matrace z pokoje s její příkrývkou a polštářem a prostěradlem. Srolované lůžkoviny leží u stěny, hned za matkou. Salma pohlédne na mobil a přemýšlí, co odpoví Ešal, která jí poslala otazník. Pak postaví na čaj a v kuchyni sní jednu sušenku. Cítí se jako zloděj, který chce matce ukrást srdce a pak ho rozšlapat. Jakmile maminka vstane a odejde na záchod, popadne Salma lůžkoviny a odnese je do pokoje. Rozloží je na postel, posadí se na ni a najednou znervózní z představy, že tu bude spát. Sama, bez rodičů, bez zvuku otcovy modlitby večer a před rozedněním, bez jejich šeptání, když si myslí, že ona spí.

Matka projde kolem pokoje.

Salma má chuť zavřít dveře.

Místo toho začne napínat prostěradlo na matraci. Nejhorší je to v rohu. Vytáhne zásuvku a zaleze pod postel, aby prostěradlo dostala na správné místo. V rohu jsou chuchvalce prachu a vyschlý pavouk.

Postel je to mizerná. Je z Jysku, kde to Hajfa miluje, jako by to snad byla Dolce & Gabbana. Lůžko už moc dlouho nevydrží, spousta šroubů vypadala. Ale Salma novou postel nechce, i kdyby si to mohli dovolit.

Matrace se tu dá špatně zmáčknout. Je podivně tvrdá. Salma sundá prostěradlo a matraci otočí, aby se k ní lépe dostala. Je zabalená do béžového napínacího prostěradla. Strčí ruku pod něj a nahmatá vyčnívající kolečko.

„Mami,“ zavolá Salma. Okamžitě toho lituje.

Kolečko je vyříznutý kus matrace. Salma se pokouší ho zatlačit zpátky, ale narazí na odpor. Z psacího stolu sebere propisku, celé kolečko kolem dokola obkrouží a snaží se jej dostat ven. Odskočí jako víko a odhalí malou dutinu. Uvnitř Salma vidí taštičku s flitry všech možných pastelových barev. Matně si na ni pamatuje. Zajda si ji koupila na prázdninách v Německu. Ale nic jiného. Salma chytne za jeden roh a pokouší se ji vytáhnout.

„Do háje!“ Nehet na ukazováčku se jí s ostrým prasknutím zlomí. Třicet korun v tahu. Třeba se jí ho podaří znovu přilepit. Schová ho do kapsy kalhot.

Ukazováčkem vysouká taštičku ven. Zdá se podivně těžká a plná chrastících věcí.

„Co se děje?“ ptá se Hajfa od dveří.

„Ale nic,“ odpoví Salma a zatají dech. Zesílí trochu hudbu, opatrně přivře dveře a taštičku rozepne.

Bylo to tak, jak si myslela. Sestřina kompletní sbírka zakázaných věcí.

Stříbrná rtěnka. Propiska ve tvaru ženského těla. Prázdňá lahvička od vodky – taková ta, jaké se rozdávají v letadlech. Půl krabičky tamponů. Pár otevřených balíčků žvýkaček Hubba Bubba (*bibiti* je z nějakého důvodu nenáviděla, a otec jí je proto zakázal). Pasová fotografie z automatu, na které je nějaký blondatý mladík. Salma ho nezná.

Salmo.

A nakonec černá těžká pistole s nápisem *M70, made in Yugoslavia.*

A pět dlouhých nábojů se zlatými hroty.

Skoro nemůže popadnout dech a cítí, jak se jí tělem šíří panika, od vlasů až po konečky prstů na nohou. Co tady ta pistole dělá? Na co ji Zajda potřebovala?

Revolver je těžký, vzbuzuje respekt. Salma toho o střelných zbraních moc neví, ale snadno si domyslí, že takovéto typy se v hobby-marketech neprodávají. Vypadá opotřebovaně. Nástroj, který někdo používal.

Salmo.

Musí to říct tatínkovi. Možná i mamince. Jenže najednou ji kvůli Zajdě přepadne špatné svědomí. Vzpomíná, jak se vzájemně svěřovaly, když ležely ve tmě a nemohly spát. Nebo jak jí Zajda ukazovala, že nosí dvě podprsenky, aby to vypadalo, že má větší prsa. Nebo když se jí svěřila, že za kontejnery ve čtvrti Kertemindeparken ochutnala cigaretu. Teď má Salma pocit, jako by se tím, že prohrabávala matraci a vytáhla z ní taštičku, vůči své sestře provinila.

„Salmo,“ volá máma už poněkolikáté. „Proč se neozýváš?“

Venku se setmělo. Fialovou oblohu nad ulicí křižují vlaštovky. Je jí z toho skoro do pláče.

„Cože?“ volá Salma a schová pistoli i taštičku za matraci.

„Někdo ti volá,“ říká maminka.

Telefon bzučí na psacím stole. Volá Mešal. Je to Ešal, ale pod tímhle jménem se jí sama zapsala do adresáře. Salma stiskne boční tlačítko telefonu a nechá ho vyzvonit. Raději si přečte Ešalinu zprávu. Poslala selfičko – v oblaku konfet s růžovými stíny a růžovým šátkem vypadá skvěle. Někdo ji drží kolem ramen.

Tak už pojd', \$eštričko

Salma píše *Už jdu*. Ale smaže to.

Hajfa ji ven nepustí. Ve všední den ne. Jenom by se zase pohádaly. To Salma nesnese. Teď ne.

Nemůžu, máme hosty. Sorry, píše. Omylem. Má používat značku pro dolar, žádná jiná pochybná S. Říkala to Ešal.

Pohlédne na taštičku a pistoli. Ve skutečnosti se jí nikam chodit nechce. Ani dneska večer. Ani žádný jiný večer. Zatáhne závěsy.

2

Menší lupič má černou kšiltovku a nákrčník s lebkami, který mu zakrývá ústa. Druhý si do čepice fotbalového klubu FCK vystříhl dvě díry pro oči a přetáhl si ji přes obličej, takže vypadá jako pletený strašák do zelí. Mrňous cpe peníze do tašky, ten druhý ohrožuje zaměstnance, mírně zanedbaného studenta, který v herně pracuje čtyři měsíce a za pokladnou byl sám jen dvakrát.

Z celé loupeže si bude pamatovat jen tu zatracenou čepici.

Kodaňský tým s uříznutou hlavou lva.

Fuzzy si říká, že je to snad ta nejměšnější věc, co kdy viděl.

Sedí v kobaltově modré kavárně, sto padesát metrů od Bing Bong Rulety. Před sebou velkou kolu, ze které upíjel, zatímco sledoval rozjezd a loupež. Začalo to před třemi minutami. Světlo se z ulice pomalu vytrácí. Oknem vidí ulici Amagerbrogade a zelené lampy venku před hernou. Za necelých třicet sekund se dveře otevrou a lupiči vyjdou ven. Sleduje je na mobilu. Jsou to záběry z kamery za fotbalovým pohárem, který stojí nahoře na hracích automatech od té doby, co jej tam Fuzzy před několika měsíci umístil.

Prcek je venku první. Pak vyjde FCK. Na schodech se zapotácí.

Oba utíkají. Trochu moc rychle. Od takové akce se nikdy běžet nesmí. Je to úplně stejné jako v plavecké hale – vzbuzuje to pozornost.

Teď míjejí kavárnu. A samozřejmě, barman i obézní dáma na barové stoličce se za nimi otočí, když se proženou kolem oken. Modrá čepice září jako šmoula.

„Co se to tam venku děje?“ utrousí barman a odhodí utěrku, jako by to byla předehra příštího dne, kdy se vyjde podívat na ulici.

„Nějací kretění, co běží za fanouškovským autobusem,“ opáčí Fuzzy.

Barman sáhne po cigaretě. „Dneska večer hrajou?“

Fuzzy popíjí kolu a sleduje chudáka studenta, který bydlí na koleji se svou dívkou, jak zápolí s telefonem a snaží se někomu dovolat. Zřejmě policii, možná majiteli herny, Sulejmanovi, který byl v posledních letech příliš lakomý, než aby si najal ostrahu. Potrvá alespoň pět minut, než dorazí první hlídkový vůz, ledaže by byl někde v okolí. Budou mít problémy dostat se do ulice, která je zavřená kvůli opravám. Pokusí se jet kolem. A to znamená další minutu navíc.

Dole na ulici Skotlandsgade vycházejí z branky oba lupiči, teď už bez kšiltovky a čepice, a vedou dvě kola. Nasedají a kolébají se k nejbližšímu rohu, kde zatočí do ulice Hemsedalsgade a zmizí v šeru. Jen jestli se nedostanou do maléru kvůli tomu, že kola nemají osvětlená.

Zatím je to v pohodě.

Protože s každým dalším úspěchem se blíží den, kdy se to sesype. Není to jen pocit, že ho dostihne spravedlnost, ale spíš že bude stát sám proti přesile. Připadá mu, jako by odebíral z účtu štěstí, který už je dávno přečerpaný. Jenom trochu. Kdo ví? A kdo to vlastně je, kdo cpe štěstí a smůlu do růžových spořicích prasátek?

Vstane, vezme kufr, krátce kývne na barmana.

„Díky a pěkný večer.“

Barman mávne utěrkou. „Tak to můžeme dát zase nahlas.“

Fuzzy slyší, jak se s plnou silou opět rozezní nějaký druh řinčivého rocku, který mu rve uši, dokud neproklouzne dveřmi ven. Žádat o nějakou službu se nevyplácí. Najednou je to něco, co si člověk zapamatuje. Každý si vždycky něco zapamatuje. Moc málo vlasů, moc husté vlasy, moc malá postava, moc vysoká postava, moc hnědý, moc světlý. Nic nepil, dal si kolu, na někoho čekal, požádal, aby vypnuli hudbu. Normálně se Fuzzy ze všech sil snaží, aby žádnou pozornost nebudil. Jenže nechtěl v kavárně sedět se špunty v uších a místo toho barmana poprosil, aby hudbu ztlumil. Ten mu vyhověl, ale zároveň si postěžoval chlapíkovi v modré zateplené kombinéze, který si hrál s krabičkou sirek. Teď toho Fuzzy lituje.

V dále na ulici Amagerbrogade se rozeznělo pronikavé ječení sířeny. Natlačí si do ucha druhý špunt a ohlédne se na hernu. Vypadá to dobře. Už by tady měli být, ale určitě to potrvá ještě pár dalších minut. U náměstí Skotlandsplads je zdrží stěhovací vůz, jeden z těch velkých, který tam čeká na zákazníka.

Fuzzy trochu zrychlí a už je dvacet metrů od místa předávky, když si všimne, jak ze zamřížované branky vykukuje nějaký obličej. Hubený fetišák s pokleslými čelistmi. Vykulené oči, jako by něco viděl.

To není součást plánu.

Možná viděl lupiče, když zahodili maskování.

„Copak, příteli,“ zkusí to Fuzzy, ale muž se stáhne za branku, která se za ním zaklapne. Fuzzy vrátka otevře a zahlédne, jak muž odskočí a utíká ven jinou cestou, přes dvorek, kolem stojanů na kola a pod přístřeškem s popelnicemi. Na jednu stranu by ho rád zastavil, ale na druhou stranu bude lepší, když ten chlap rychle zmizí. Třeba je to jen místní dealer, kterého znervóznila všechna ta aktivita v oblasti.

Teprve teď si všimne černé sportovní brašny, co má chlápek přehozenou přes rameno. „A kurva!“ Fuzzyho zaklení se rozléhá mezi stěnami vchodu.

Proběhnout dvorkem a chytit ho mu zabere nejmíň třicet sekund. A hrozí, že se z bytů bude dívat spousta očí, které si všimnou dvou mužů, jak za sebou běží. Bezprostředně po loupeži. To není dobré, to vůbec není dobré. Přemýšlí, jestli bude rychlejší proběhnout kolem bloku a chytit chlápka na druhé straně, na ulici Tingvej. Fuzzy má celkem slušnou kondici, ne jako kdysi, ale určitě lepší než ten vyzáblý narkoman. Jen aby se chlápek nevrátil zpátky k Bing Bong Ruletě, pak by se to značně zkomplikovalo. Zdá se, že v plánu došlo ke čtyř- nebo pětiminutovému zpoždění, ne-li delšímu. V nejhorším případě chlápka nenajde nebo ho bude muset nechat utéct, pokud se dostane až na ulici Amagerbrogade.

Žádnou paniku, vymysli nový plán, přemýšlej. Jistota je lepší než sebejistota.

Pak se podívá dolů. Domluveným místem předávky je dětský kočárek, nepoužívaný po mnoho měsíců a stojící mezi ostatními

sporťáky a kočárky ve vchodu. S uschlými listy a zapomenutým dudlíkem pod sedátkem.

Je tam. V přítmi vchodu se rozezná jen stěží.

Černá brašna. Přesně tak, jak bylo domluveno.

Úleva mu stoupá do hlavy, tyhle opojné bublinky zná až moc dobře, slyší praskání vodní tříště, jako by se ocitl mezi delfíny. Vytáhne gumové rukavice, navlékne si je, ohmatá brašnu a přes tenký nylon nahmatá peníze. Mělo by tam být osmdesát tisíc ve velkých bankovkách. Obrat za čtyři dny. Rychle strčí brašnu do kufru, vysune rukojeť a vyjede na ulici.

Auto má zaparkované za rohem. Zaregistruje, jak se za ním zamřížovaná branka zavře, až to foukne do obalu od zmrzliny, který se povahuje mezi pouličními odpadky. Hlídkový vůz projel kolem stěhováků a odbočuje do ulice. Zamíří k herně, majáky a sirény zapnuté, až celá ulice zatají dech. Nějaká žena v chlupatých botách stojí na chodníku a pozoruje majáky, u nohy má chlupatého psa. Zdá se, že se Fuzzyho ptá, co se stalo. Její hlas zní z dálky. „C... s... st-lo?“

Fuzzy pokrčí rameny. „Nevím.“

Pes čichá k obalu od zmrzliny, ale žena ho s sebou vleče dál, až pes sklouzne po chodníku a konečně jde s ní.

Obal od zmrzliny znovu poletuje podél chodníku.

Jenže to není zmrzlinový obal. Fuzzy na jedné straně rozezná sluneční vůz, červené číslice a tak tak na něj stihne dupnout.

Je to tisícikoruna. Pěkná, novější.

Může pocházet jen z jednoho místa. Okamžitě se mu udělá mdlo.

Rozhlédne se. Kromě té ženy se psem není nikoho vidět, na vzdáleném balkóně stojí nějaký muž a griluje, ale jinak poblíž nikdo není. Na zhodnocení škod a vytvoření nových plánů nemá moc času. Strčí si bankovku do vnitřní kapsy, prohlédne chodník, zalétné rychlým pohledem ke vchodu za mřížemi, ale nic tam nezaznamená.

Pospíší si přes náměstí, kolem houpaček a skluzavky, za sebou rachotící kufr. Hodí ho do auta a odbočí do ulice Sundholmsvej, jede na jih. Pokračuj, buď v klidu.

Pokouší se představit si, jak a kdy bankovka mohla vypadnout. Třeba ji měl jeden z lupičů v kapse a po cestě ji ztratil. Až se dostane

domů, musí si video pustit ještě jednou, podívat se, jestli si ten mrňous, co měl na starosti peníze, něco nestrčil do kapsy, aniž by si toho Fuzzy všiml.

Zapne blinkr a vyjede po dálnici E20 směrem na Malmö. Proplouvá rušným provozem, zatímco nad ním na černé obloze nachově září letadlo. Projede kruhovým objezdem a vjíždí do zlatavého světla letištní parkovací garáže. Když míjí kameru umístěnou na stropě, sklopí oči. Zaparkuje v přízemí a několik minut ještě čeká. Zkontroluje zrcátka, vytáhne si špunty z uší a napjatě naslouchá. Slyší zvuk akcelerujícího motoru. Pak ticho. Práskání zabouchávaných dveří. Otevře cestovní kufr a vytáhne sportovní brašnu. Rozepne zip. Vidět všechny ty peníze takhle naházené působí nepřírozně. Jako by to bylo smetí. Obvykle si pro sebe bere pět tisíc. Součást dohody to není. Dělá to kvůli sobě a kvůli dětem. A protože nikdo netuší, kolik přesně by mělo v tašce být. Ale dneska si nevezme nic.

Ze zadu projde kolem řady aut směrem k východu, kde jsou dva výtahy a šedá stěna s úschovnými skříňkami. Vloží sportovní brašnu do boxu vpravo dole, zadá kód a přibouchne dvířka. Pak se vrátí k autu.

Před pár měsíci čekával, kdo si přijde peníze vyzvednout. Mohlo by být užitečné takové věci vědět. A to i když by Tesáka a Stiernskölda naštvalo, kdyby to zjistili. Po několika hodinách čekání se dolů do parkovacího domu přiřítíl chlapík na motorce, několikrát to objel, seskočil, vyndal brašnu ze skříňky a hodil si ji na záda. Fuzzy ho sledoval. Zpozzdálí. Projeli čtvrtí Amager k Amagerskému mostu. Ale když motorkář pokračoval směrem k přístavu Christianshavn, Fuzzy ho nechal odjet. Do města raději nepojede, když se tomu může vyhnout. Přes jeden ze svých zdrojů si zjistil údaje o motorce. Patřila Renému Jensenovi z Dalmoše. Neznal ho a zřejmě to byl jen něčí poskok. Ani značka, ani motorka nebyly hlášené jako ukradené. Jen se mu tím potvrdilo, že zákazník, který loupeže objednával, umí být nenápadný. On to respektoval.

Fuzzy je vyčerpaný, ale domů se mu nechce. Všechn ten zmatek s Bing Bong Ruletou, chlápkem ve vchodu a bankovkou ho rozrušil. Jezdí pořád dokolečka. Jako na hlídce. Po ulici tam a zpátky. Mohl

by zavolat Gun-Britt, ale ta má volno až v noci. Pak ho něco napadne a najde číslo na McKeeho.

„Za deset minut jsem u tebe,“ říká Fuzzy.

„Pospěš si, jedu domů,“ odpoví McKee.

Zabere to víc než deset minut. Asi spíš dvacet. McKee vypadá rozladěně, když Fuzzy zastaví v zadu za potravinami Rema 1000 a stočí okénko.

„Promiň, Opičáku,“ omlouvá se. „Ulice byly ucpané.“

McKee mu podá obálku. Fuzzy zaplatí. Než dá bankovku z ruky, naposledy se na ni podívá a McKee ji rychle sbalí do své malé ledvinky.

„Myslel jsem si, že jsi mrtvý,“ prohodí McKee.

„To ty poznáš spíš než já,“ opáčí Fuzzy.

McKee je lékař. Říká se, že jednou zachránil nějakého svého zákazníka, kterého při obchodě postihlo krvácení do mozku.

„Bydlíš pořád na Severozápadě?“ ptá se McKee a nahlédne do auta.

„Proč se ptáš, Opičáku?“

A za koho, pomyslí si Fuzzy.

„Proč jednoduše nenakupuješ tam?“ ptá se McKee.

„Asi tě mám rád.“

Tak zatím.

Zatímco řídí, položí si trip na jazyk. Tak jako tak uběhne dvacet minut, než něco ucítí. Maximální ticho, které se připlíží jako vůně smaženého masa na ulici Amagerbrogade. A v tom okamžiku už je doma. Nechává okénko stažené a ve vzduchu cítí zbytky léta.

3

Výkřik. Nejdřív si myslí, že to vykřikla sama. Spala neklidně v pokoji na matraci, s pocitem, že se nad ní stěny k sobě naklánějí, jako by byla v domečku z karet. Zajda už v pokoji není, ale Salma cítí, že k ní má tak blízko jako už dlouho ne. V noci se chtěla přesunout do pokoje k rodičům, ale nedokázala snést představu, že by to vzdala tak rychle. Kasim o ní říkává, že je rozmazlená mladší sestra, která nikdy nemusela za nic bojovat. Mýlí se. Salma bojovala. Jen si toho nikdo nevšiml. Než to vzdá, musí v pokoji pár dní vydržet.

Zase slyší ten výkřik. Třeba je to nějaká vrána za oknem.

Pak ale zaslechne matčin hlas, šepot, modlení. Salma usoudí, že to vychází z obývacího pokoje. Nikdy dřív takový zvuk v bytě neslyšela. Zvuk pláče. Svým způsobem je to osvobozující, úlevný pocit, dokud nezjistí, že je u nich někdo na návštěvě. Možná podnájemnice, se kterou si Hajfa občas vypije čaj.

Pohlédne na mobil. Je vybitý. Zašmátrá po stěně a strčí ho do nabíječky.

Lomoz z ulice a světlo na dvorku jí však napoví, že už je víc než půl šesté, kdy jí budívá otec. A že je i víc než sedm, kdy musí stihnout autobus do školy. Třeba si bude moct půjčit matčino auto. Jednou za čas se to stává. Pospíchá do koupelny, umyje si obličej, krk, podpaží a rozkrok. Pak se oblékne, zaplete si vlasy a upevní si je skrz šátek jehlicí.

Když vstoupí do pokoje, spatří v rohu sedět maminku a Majsu Al-Abbasiovou. Salma zná Ešalinu matku především z večerí a večírků, kde patří k nejkrásnějším ženám, které Salma zná. Vždycky mívá dokonale nalíčené rty a drahé řasy a make-up. Není možné, že

by se líčila sama. Teď vypadá jako holčička, jako děvčátko s očima, které už si úplně vyplakala. Salma na ni jen pokývne, má strach, aby nenarušila to, co s maminkou řeší. Má obavy, aby nepůsobila moc zvědavě. Jde do kuchyně a přitom se pokouší zaslechnout, o čem spolu ty dvě mluví. Nakoukne do ledničky a ochutná zbytky zapečeného chleba, který tatínek přinesl z práce. Přemýšlí, jestli Omar Ahadi Majsu zbil nebo jí provedl něco hrozného. Stát by se to mohlo, i když si to Salma nedokáže představit – je příliš milý, příliš správný. Třeba je v tom něco jiného. Něco se stalo někomu v rodině, někdo onemocněl nebo nějaká teta zemřela nebo si nějaký synovec našel až příliš dánskou dívku.

Hodiny na mikrovlnce ukazují 10:12.

„Do prdele,“ zakleje Salma a jen tak tak to stačí zamaskovat zakašláním.

Chystá se zavolat na matku, proč ji nikdo nezbudil. Teď už to do školy nestihne. Vyučování končí v jednu. Je pátek. Nejlepší den. A jediný den, kdy se neunudí k smrti. A teď je ten den v tahu.

„Salmo,“ volá ji matka. „Půjdeš sem prosím?“

Dojde do rohu a opře se o stěnu.

Hajfa hladí Majsu po vlasech. „Uvaříš nám čaj? A neupečes nějaké bochánky?“

Salma po ní střelí pohledem. Hajfa to myslí vážně. Copak zapoměla, jak mizerně Salma peče? Ale panuje tu zvláštní atmosféra. Matka chce na Majsu zapůsobit. Chce se před ní předvést. Stejně jako Salma před Ešal.

„Upeču,“ souhlasí Salma. A začne googlit bochánky. Snadné bochánky. „Přijdu pozdě do školy,“ dodá posléze, zatímco hledá mouku a prášek do pečiva.

„To nevadí. Jde jen o dnešek,“ říká Hajfa.

Což se stalo poprvé. Škola je pro maminku svatá. Vždycky.

Uhněte těsto, které má teď na teplém místě kynout. Dá ho nahoru na topení v šatně. Pak servíruje čaj, nalévá jej do malých šálků, Maj-siny ruce se při pití chvějí.

„Posad se,“ vyzve ji Hajfa.

„Ale já...“ namítá Salma a sedá si.

„Stalo se neštěstí,“ říká Hajfa. „Jde o Ešal. V noci.“

„Cože? To ne.“

O Prideu nebo o jejich včerejším rozhovoru nic neřekne. Salma ví, že Ešal svým rodičům nevykládá všechno, jak to má ve zvyku ona sama. Nebo téměř všechno.

„Je v nemocnici,“ pokračuje Hajfa. „A je... je to zlé.“

„Jak zlé? Jak to myslíš?“

Představí si Ešal se zlomenou nohou. Ešal s rukou v sádře. Ešal na vozíčku. To ji určitě hrozně štve. Že bude muset být doma. Že bude potřebovat pomoc ostatních.

„Nešly jste včera domů spolu?“

„Ale jo,“ odpovídá Salma. „Částečně.“

„Proč s tebou nešla nahoru, Salmo?“

„To nevím, mami.“

„Někdo jí něco nalil do obličeje,“ říká pak Hajfa. „Nějaký druh kapaliny. Popálilo jí to obličej a je v nemocnici na pozorování.“

„To ne! Cože?“ Salma myslí na Ešalin pohled, když se loučily dole na ulici. „Ale kdo? Jak to mohl někdo udělat?“

„Je to vážné, Salmo,“ pokračuje maminka. Salmě připadá, jako by se ji snažila přimět, aby něco udělala nebo řekla. Jako by si maminka myslela, že tomu Salma mohla zabránit. Nebo že se totéž mohlo stát Salmě. Možná mohlo.

Majsa má zavřené oči. Rty se jí pohybují.

Salma pocítí silné nutkání ke zvracení.

„V tuhle chvíli nic víc nevíme,“ říká maminka.

„Bocháňky,“ vzpomene si Salma a odejde. Vytvaruje z těsta uzlíčky, potře je vajíčkem a strčí je do trouby. Dívá se, jak kynou a postupně žloutnou a hnědnou. Zapne mobil, který už je nabitý. Pročítá včerejší esemesky.

22:09 – *Tak už pojed', \$e\$štričko.*

22:31 – *Nemůžu, máme hosty. Sorry.*

A pak je tam ještě jedna zpráva. Salma se chystá zavolat na matku, ale jen na tu esemesku zírá.

Emotikon zlomeného srdce. Odesláno 00:37.

Ešal ji musela odeslat, než se jí to stalo.

Je na tom něco zlověstného. Něco zlého. A Salma Majse ani matce nic neřekne. Stydí se, že Ešal lhala. Přinese pouze bochánky. S trochou marmelády. A obléká si kabát.

„Můžeme ji navštívit?“ ptá se od vchodu.

Byla to nehoda? Byl to útok? A jak moc musí být člověk narušený, aby něco takového provedl? Proč není Majsa u ní? Proč místo toho sedí tady a jí bochánky?

Hajfa zavrtí hlavou.

„Jdu se projít,“ oznamuje Salma.

„A co škola? Můžeš si vzít moje auto.“

„Promiň, mami. Nedá se to stihnout.“

Hajfa jí nevynadá, dneska ne. To Salma vidí. V okamžiku, kdy Salma vychází z předsíně a zavírá dveře, se Majsy opět zmocní pláč.

Byty leží ve stínu, ale je jasno a slunce svítí. Kousek dál po ulici je branka do parku, kde si Salma někdy hraje se svými synovci Salehem a Zinedinem. A kde kdysi se Zajdou viděly mrtvého muže, který v noci zmrzl v jednom z domečků na hraní.

Jde dál k ulici Frederikssundsvej a směrem do města. Nějaký narkoman spí na kusu lepenky. Pokaždé, když auto přejede přes kovovou desku nad dírou vykopanou do asfaltu, ozve se rána. Bum, bum, bum.

Kocovinu měla celkem dvakrát. Jednou to bylo, když se Zajdou pila breezer, a podruhé na školním večírku ve 2.g. Teď má pocit, jako by se včera také opila, jenže ve skutečnosti ležela a nemohla usnout, myslela na pistoli v matraci. Najednou dostala strach, že může vystřelit, jestliže se Salma v posteli třeba jen otočí. Světlo a odlesky z obchodů a aut jsou teď příliš ostré a zápach kanalizace vycházející z nedalekého místa uličních oprav je nesnesitelný. Po té věci se Zajdou si všimá všeho, co se děje s městem a s jeho obyvateli. Skoro tolik, že nedokáže vidět nic jiného. Jak se všichni stresují a honí a lžou a touží a mlátí a berou drogy a jak se všechno hroutí, aniž by s tím kdokoli cokoli dělal.

A pak se stane ta věc s Ešal.

Bude Salma moct někdy své město milovat tak jako kdysi?

Před kavárnou Hišam stojí Hišam s jídelníčkem v ruce a pátrá po zákaznících. Každého, kdo se zastaví, prý dokáže přemluvit, aby

ochutnal jeho suché koláčky. Salmu se ale nikdy k ničemu přemlouvav nepokoušel. Salma přechází ulici mezi pomalu jedoucimi auty a vidí, že Kasim má před prodejnu nový poutač. *Lepení duší 35 korun*. Pěkný ten nápis není. Žlutá je trochu moc křiklavá. A slovo *Superlevné* je napsané velkými písmeny.

Před oknem směrem do ulice stojí řada jízdních kol v jasných barvách. V prodejně je cítit guma a olej a kov. Je to vůně dětství. Vůně svobody. První kolo. Kdo by si na ně nepamatoval? Salma to svoje zdělila po Zajdě, růžové kolo Thansen značky X-Zite se zvonkem v podobě jednorožce. Salma Kasima podezírala, že obchodníkem s koly se chtěl stát kvůli té vůni. Že proto se nevrhl na podnikání v pohostinství jako jejich otec.

Kasim stojí vzadu a utahuje šrouby na dámském kole zavěšeném u stropu. V rohu je prodřená kožená pohovka, malý stolek přetéká plechovkami od koly.

„Ahoj,“ zavolá na ni. Zřejmě ji viděl, i když je k ní otočený zády.

„Ahoj.“

V rohu dílny je zapnuté rádio, trochu moc nahlas, zrovna hrají „MouHustokratouBorku“, letní hit rapera Judaše. V refrénu ženský hlas sténá *Uha Juda*, takže všechny kodaňské děti neustále všude křičí *Uha Juda*, aniž by věděly proč.

„Máš hodně práce?“

„Vypadá to, že mám hodně práce?“

„To je to superlevné lepení?“ upřesní otázku Salma.

„A nová duše a seřízení kola.“

„Jak se mají Salah a Zinedine?“

„Dobře. Jsou s Mali ve Fielsu.“

Jmenuje se to Field's – s D, ale Salma mlčí.

„Mluvil jsi s maminkou?“

„Naposledy včera,“ odpovídá Kasim.

Uha Juda.

Salma neví, co říct. Vlastně ani neví, proč sem šla. Chce se jí plakat, hlavně proto, že nemá nikoho jiného, s kým by si promluvila. Připadá jí to trapné a nemělo by to tak být.

Kasim se otočí, přejde k rádiu a ztlumí ho.

„Co se děje? Něco s restaurací?“

„Ne,“ odpoví Salma. „Jde o Ešal.“

„Ahadiovou?“

„Stalo se jí neštěstí, někdo jí něco nalil do obličejů.“

Kasim se zasměje. Nevhodně. Nečekaně.

„To vůbec není vtipné,“ ozve se Salma. „Leží v nemocnici. *Chalto* Majsja je u nás v bytě a brečí jako želva.“

Kasim si otře hadrem olej z prstů. „Byla to kyselina?“ ptá se.

„To nevím,“ říká Salma. „Pochopila jsem to tak, že to byla vařící voda nebo něco takového.“

„Určitě to byla kyselina.“

Salma se snaží ten pohled setrást. „Připadáš mi... já nevím, jako kdybys věděl, že se to stane.“

„Mrzí mě to,“ prohlásí Kasim. „Je mi líto její matky a jejího otce.“

„Nepřipadá mi, že tě to mrzí.“

Kasim nakloní hlavu. „Ešal Ahadiová si o to tak trochu říkala sama.“

„To nemyslíš vážně. Vždyť ani nevíš, co se stalo.“

„Ešal je milá a Ahadiovi jsou slušná rodina. Ale to děvče je zmatené. Všichni vědí, že bývá dlouho venku. Měla tři známosti. Není jí ani devatenáct. Ty sama jsi říkala, že má spoustu absencí.“

„To s tím přece nemá nic společného,“ namítne Salma a uvědomí si, že i jí pobuřuje velký počet Ešalinyých milenců a školní absence přesahující pět procent, ale teď se to zdá malicherné, nesprávné. „Kromě toho jsem si myslela, že se ti líbí.“

„Zmlkni, sestřičko, a takovéhle věci neříkej.“

„O narozeninách minulý rok jste se spolu hodně bavili.“

„To se tak na oslavách dělává.“

Kasim sundá bicykl z upínáku a přeje se s ním ke stěně, kde stojí další dvě kola. Salma si hraje s krabičkou s klíčenkami, která leží na polici. Zlatá písmena se jí třpytí mezi prsty.

„Proč prodáváš ty skútry? Ty, jak stojíš venku?“

„Beridery? To nejsou skútry. Kromě toho zákazníci nezaplatí za něco, co jim někdo za chvíli ukradne. Nekoukej tak na mě, tohle jsem si nevymyslel, takhle to prostě je.“

„Ale stejně,“ odporuje Salma.

„Co ti mám říct? Za tu cenu jsou dobré. Sama jsi jeden měla.“

„Dva. A pořád se rozbíjely.“

„To je v pořádku. Mám pak víc práce.“

„Ani ses neobtěžoval je opravit.“

„Vždyť jsem je opravoval,“ namítne Kasim a chystá se zavěsit další kolo. Salma mu pomůže s jedním hákem.

„Půjdeš za ní? Do nemocnice?“ ptá se Kasim.

„Nevím,“ hlesne Salma. Není si jistá, jestli k tomu najde odvalu.

Hledí na Kasima přes paprsky kola. Je mohutnější a podsaditější, ale pořád je to její hezký starší bratr. Tmavohnědé oči jako tatínek a nejhezčí nos z celé rodiny.

„Před pár lety se to stalo jedné holce ze Severozápadu,“ říká bratr.

„Její strýc jí na hlavu vylil kyselinu.“

„Jak to s ní dopadlo? Totiž... dostala se z toho?“

„Dostala. No, přežila to, několikrát ji operovali.“

Salmě se udělá špatně.

„Dělají to nějak tak, že vezmou kůži ze stehna. Já nevím. Měla smůlu. Ale byla tak trochu divná.“

„Tohle neříkej, Kasime.“

Bratr pokrčí rameny. „Myslím, že to měla těžké. Za pár měsíců pak odjela domů k rodině svého otce.“

„To není dobrý,“ říká Salma.

Do prodejny vstoupí nějaký chlapík s kolem. Kasim vyjde, aby si s ním promluvil. Chlapík říká, že mu kolo nějak divně rachtá.

Salma pohlédne na mobil. Zlomené srdce od Mešal.

Co vlastně znamenalo? Týkalo se Salmy kvůli tomu, že nepřišla na Pride? Nebo se ve městě stalo něco, co Ešal ranilo?

Musí ji vidět.

Je pondělí. Když vyjíždí ze školního parkoviště, zatroubí na ni nějaké auto. Vyhne se jí jen tak tak tím, že vjede na cyklostezku. Řidič se na ni našťavaně podívá.

„Omlouvám se!“ volá na něj Salma.

Otáčí knoflíkem rádia, aby přeladila z nudných stanic, které poslouchá matka. Snaží se najít Voice nebo něco podobného, ale nakonec si raději najde hudbu na mobilu. Mamince v rychlosti natuká zprávu.

Je 15:30. Za chvíli zapark.

Provoz nepolevuje. Všichni se chtějí dostat z práce domů.

Nejraději by se zastavila u McDrive, ale nemá čas a nechce být v nemocnici cítit hranolkami a mít sezam mezi zuby. Zasmátrá v kabelce, jestli je tam něco k jídlu. Najde jen prázdný sáček od chipsů a kůrku pizzy zabalenou do ubrousku.

Klinika 7036, píše Hajfa. Jsme tady.

Těsně za Salmou jede nákladák, tlačí ji směrem k městu. O něco později Salma jezdí tam a zpátky po ulici Blegdamsvej a snaží se zaparkovat. Nakonec zastaví šikmo za nějakou motorkou. Přeběhne přes ulici a zamíří k hlavnímu vchodu. Nějaká zdravotní sestra ji doprovodí do druhé budovy a nahoru do šestého patra. Když dorazí do žlutavé čekárny, matka a otec tam společně s Bismou Ahadiovou, Ešalinou tetou, sedí na židlích a listují v časopisech. V rohu sedí nějaký bílý muž a tluče něco na mobilu.

Salma je políbí na tvář. I Bismu, která voní po levanduli.

„Kde leží Ešal?“ otáže se Salma.

„Tamhle,“ odpoví maminka a ukazuje do chodby.

Salma vidí Ešalina otce, Omara Ahadiho, jak stojí u kanceláře a mluví s malým, urostlým chlapíkem v mikině s kapucí. To je Ešalin bratranec, Rákin. Salma ho zná hlavně z jednoho večírku ve čtvrti Kertemindeparken, kde v místnosti zhasl světla a sahal děvčatům na prsa. Jsou to už určitě čtyři roky. Od té doby není o nic vyšší, ale narostl mu plnovous. A ramena. Přesto se jí ale na něm něco nelíbí.

„Kdy ji uvidíme?“ ptá se Salma.

„To se neví, *habibti*,“ odpoví otec. „Omar říká, že se objevily nějaké potíže. Včera ji neprobudili, jak původně plánovali.“

„Co říká policie?“ ptá se Salma dál.

Otec zavrtí hlavou.

Chlapík v rohu vzhledne a vstane. Má světlé vlasy a vypadá jako pojišťovák.

„Dobrý den, Salmo,“ osloví ji. Předloží policejní průkaz. „Jmenuji se Michael a věnuji se případu Ešal Ahadiové. Můžete si se mnou na chvíli promluvit?“

„Chci vidět svou kamarádku,“ odpoví Salma.

„Samozřejmě. Samozřejmě ji uvidíte. Ale když si spolu promluvíme potom nebo teď během čekání, třeba to jejímu případu pomůže.“

„Už vám k tomu nemáme co říct,“ zasáhne Salmin otec.

„Já nic nevím,“ říká Salma.

„To je naprosto v pořádku,“ souhlasí policista. „Ale směl bych vám položit pár otázek?“

„Na Omara Ahadiho jste byl hodně nepříjemný,“ říká otec. „Ten muž truchlí, jeho dcera je zraněná.“

„A to mě moc mrzí,“ říká policista. „Rád bych Ešal pomohl, aby se z toho –“

„Ale ne tím, že obviníte její rodinu,“ říká otec. „Mluvíte s námi, jako bychom provedli něco špatného. Raději byste měli vynaložit síly na to, abyste chytili ty zločince, ale s tím si asi nevíte rady.“

„Omlouvám se, jestli to Omar bere takhle. Kladu naprosto obecné otázky,“ hájí se policista, „abychom zjistili, co se stalo.“

Otec je podrážděný a mávne rukou, jako by tu něco páchlo.

„Vy jste Ešalina kamarádka, že? Ze školy,“ obrací se k ní policista.

„Známe se odjakživa. Naši rodiče jsou dobří přátelé.“

A my dvě doufám také, pomyslí si v duchu Salma.

„Můžeme jít do jedné místnosti hned tady dole?“ ptá se policista.

„Nemůžeš s ním být sama,“ prohlásí *baba*.

„Chcete, aby šel váš otec s námi?“

Salma pohlédne na tatínka. Ví, že po té věci se Zajdou policii neodpustil. Ale ví také to, že na ni dá pozor.

Salma kývne. Vyrazí za policistou.

V malé místnosti jsou jen dvě židle. Policista se posadí na stůl a pokyne, aby si Salma a otec sedli na židle.

„Takže, Salmo,“ začne policista. „Pokud vím, studujete také na sociálně-zdravotní škole v Brøndby. Chodíte s Ešal do stejné třídy?“

„Ne, ona už dělá odborný výcvik, ale já jsem zatím na všeobecném stupni. V druhé části všeobecného stupně.“

Policista přikývne. „Ale včera jste byly spolu. Váš otec říkal, že jste pracovaly u něj v restauraci.“

Salma přitaká.

„Povězte mi, prosím, co se dělo, když jste z restaurace odešly.“

„Nic zvláštního. Dostaly jsme volno a pak jsme jely autobusem. Před naším vchodem jsme se rozloučily. A to je celé.“

„Kolik bylo hodin, vzpomenete si?“

„Myslím, že kolem osmi večer.“

Policista si to zapíše do bloku. „Co dělala Ešal, když jste se rozloučily?“

„To nevím.“ Salma pohlédne na otce. „Říkala něco o Prideu a že se později uvidíme. Ale já jsem nemohla.“

Slib mi to, sestřičko.

„Kde se chtěla sejít? Ve městě?“

„Myslím, že ano.“

„Byla sama?“

„Myslím, že ano.“

Fotka Ešal v oblaku konfet.

Mobil v kabátu ji pálí. Hlavně aby ten policista nechtěl vidět její esemesky. Jenže co když už Ešalin mobil zkontrolovali a vědí, že Salma lže? Najednou ji pod šátkem polije horko.

„Říkala Ešal něco o tom, že by jí někdo vyhrožoval nebo že by jí někdo chtěl ublížit? Může to být cokoli.“

„Ne,“ prohlásí Salma. „Vůbec ne.“

Myslí na kluka s kšiltovkou s nápisem *LA Dodgers* a tou divnou skvrnou na tváři. *Sama si upaluj domů, ty pufto*. Jak se ten kluk jmenoval? Není to jedno? Ešal by něco na hlavu nehodil desetiletý kluk. Proč je jen město v takovém srabu?

„Zamyslete se, může to být kamarád, její kluk, nějaký –“

Otec se chystá zasáhnout, ale Salma ho předejde.

„Ešal mají všichni rádi,“ říká Salma.

„To chápu,“ souhlasí policajt. „Nevíte, jestli má nějakého přítele?“

„Nemá,“ odpoví Salma. Neví to. Ale dokud je tu její otec, neřekne, že Ešal možná nějakého kluka má.

„Mluvíli jsme s imámem Wasímem Ahmadem. Víte, že Ešal varoval, aby do města nechodila?“ ptá se policista.

„Ne,“ Salma pohlédne na tatínka, který vypadá našťavaně.

„Znáte někoho, kdo má přístup k silné kyselině, například na čištění odpadů nebo tak?“

„To má asi většina lidí,“ odpoví Salma.

Otec vstane. „Tak to už asi stačí,“ pronese.

„A vy bydlíte v ulici Uglevej 9 s rodiči?“ pokračuje Michael.

„Ano.“

Policista se podívá na hodinky. „OK, Salmo, děkuji vám, další otázky už nemám. Tedy pro tuto chvíli. Ale uvítám, když mi napíšete nebo zavoláte na stanici Bellahøj, pokud si na něco vzpomenete.“

Podává jí vizitku, ale než Salma stačí cokoliv udělat, vezme si ji otec. Jsou zpátky ve žlutavé čekárně. Čekají půl hodiny. Hodinu.

Krátce po šesté policista s mírným pokývnutím odejde. Odpoví mu jen maminka. Otec pije pátý šálek kávy. *Chalto Bisma* dojde pro koláč, který plastovým nožem dělí na čtyři díly.

„Jak to šlo ve škole, *habibti*? Už ses zase rozjela?“ ptá se maminka. Salma pokrčí rameny. „Je to v pohodě.“

„V pondělí to vždycky trochu vážne. A pak všechno to s Ešal.“

„Tím to není. Jen si nejsem jistá, jestli je to pro mě to pravé. Jestli mám to potřebné nadšení.“

„Tak tedy začneme znovu od začátku,“ prohodí *baba*.

„Omlouvám se,“ říká Salma. „Tak to prostě cítím.“

„Dej tomu čas,“ naléhá matka. „Taky mám občas školy plné zuby.“

„Je to prostě škola,“ přidává se otec. „Pořád to nemusí být jen zábava. Kdo chodí do školy pro zábavu?“

Salma je rozmrzelá, že vůbec něco říkala. Když přešla ze zdravky na sociálně-zdravotní, otec si myslel, že je to nesmysl.

„A co tví kamarádi?“ zkouší to Hajfa. „Nebude jim to líto, když se školou skončíš?“

„Žádné kamarády nemám, mami. Už to konečně pochop.“

„Mluv slušně,“ napomene ji otec. Ale jen proto, že poslouchá i *chalto* Bisma.

„Ale máš,“ pokusí se Hajfa. „To děvče z Hvidovre. Tu s kožichem.“

„Pomáhala jsem jí s jedním úkolem. Kromě toho si i ty myslíš, že je divná.“

„Jestli skončíš se studiem, půjdeš pracovat,“ říká otec. „Nechci, aby moje dcera byla na podpoře.“

Otec myslí: pracovat v restauraci. To Salma nechce. V restauraci pracuje po škole už od doby, kdy jí bylo třináct. A po gymnáziu tam byla na plný úvazek skoro rok, než začala studovat na zdravotnické škole.

„Možná jsi příliš kritická, *habibti*,“ říká Hajfa.

„Zatím jsem ještě se školou neskončila,“ brání se Salma. „Já jen říkám, že nevím, jestli je to pro mě to pravé.“

„Měla jsem na mysli ty kamarádky,“ říká Hajfa.

Salma hledí do stolu.

Dveře do místnosti se otevrou. Omar Ahadi a Rákin. Bratranec vypadá frustrovaně, jako boxer, který hledá boxovací pytel.

„Slyšel jsem, že policie vás vyslýchala taky,“ říká Omar Ahadi.

„Vyptávali se Salmy,“ odpovídá otec. „Chtěli s ní být sami, ale včas jsem zasáhl.“

„Je to tak?“ Omar Ahadi se obrátí k Salmě, která málem utrpí šok. Stává se jen zřídka, že se na ni Ešalin otec podívá. A že s ní promluví.

„Ano, *amu* Omare.“

„Obtěžovali tě? Byli uctiví?“

Salma nestačí nic říct.

„Ptali se, jestli má Ešal nějakého přítele,“ říká Salmin otec.

„Už mám těch jejich pomluv plné zuby. Bud' jsme pro ně vzduch, nebo nás očerňují. Tak přesně takhle to u dánské policie funguje,“ říká Omar Ahadi.

„Moje řeč,“ přitaká otec.

„Omare, jak je Ešal?“ zeptá se Salmina matka.

Omar Ahadi vzdychne. „Okamžik, Hajfo,“ říká. „Rákine, skoč dolů a přines nám nějaké jídlo. Ne moc pálivé.“

Rákin pouze přikývne. Pak zmizí.

„Můžete ji teď navštívit,“ obrátí se k nim Omar Ahadi. „Ale jen na chvíli. Probouzí se, ale dobře jí není. Vaše modlitby a slova jí prospějí.“

Jdou dolů chodbou, silně to tu páchne dezinfekcí.

Ešal má na hlavě modrou sítku na vlasy a obličej jí pokrývá průhledný plast. Je k nepoznání. Kůži na čele, na nose a kolem úst má poničenou a hnědou. Zdá se, že na pravém oku jí chybí víčko. Salma slyšela, že to byla silná kyselina. Taková se používá, když je potřeba něco rozpustit. Nebyla to nehoda. Ani neštěstí. Byl to útok. Někdo Ešal úmyslně napadl a připravil ji o obličej.

Je duchem nepřítomná a skrz zbytky očního víčka zírá oko.

Salma se sesype. Tatínek ji k sobě přivine a tiší její pláč. Salmina matka obejmě Majsu Al-Abbasiovou kolem ramen. Ta sedí u postele a hraje si se štrápcem na šatech.

Tatínek se krátce pomodlí, zatímco Omar Ahadi se osopí na zdravotní sestru, která stojí ve dveřích s kyticí čerstvých květin.

„Nechte nás na pokoji,“ oboří se na ni.

„Mešal, sestřičko,“ šeptá Salma.

Cítí vinu, že jí ve čtvrtek nezvedla telefon, že se s Ešal nesetkala, že je špatná kamarádka. Mělo se to stát jí, a ne krásné Ešal. To jí měli nalít kyselinu do obličej.

Po několika minutách už to nemůže vydržet, ale odejít nechce. Maminka a Majsu Al-Abbasiová sedí vedle sebe, zatímco otcové jsou na chodbě a debatují. Salma se postaví k oknu a hledí na pojízdný stůl s pozdravy od rodiny a přátel. Je tu velký sáček s Ahlgrenovými

bonbóny, které Ešal miluje. Nejnovější kytice je od učitelů ze školy. *Brzy se vrátí*, píše jeden z učitelů, kterého zná i Salma.

„Půjdeme, Salmo,“ šeptá jí Hajfa a jdou ven.

Mezi kyticemi a cukrovinkami leží růžový medvídek, který objímá srdíčko. Kolem krku má malou kartičku. *Myslím na tebe. Lena*. To bude asi Ešalina spolužačka ze třídy, trochu pobledlá dívka s modrou řasenkou. Salma pocítí osten žárlivosti. Je si jistá, že kdyby se něco stalo jí, nikdo by žádné květiny ani medvídky neposlal. A už vůbec ne učitelé.

Dolů jedou výtahem. Omar Ahadi a bratranec jedou s nimi. Bratranec si Salmu prohlíží v zrcadle, Salma předstírá, že to nevidí.

Venku před otáčivými dveřmi se Omar Ahadi a bratranec zastaví, aby si zakouřili.

Pořád je ještě světlo, i když mají pocit, jako by byli v nemocnici celý večer.

Omar Ahadi jim děkuje za návštěvu a za podporu.

„Ešal bude brzy zase v pořádku,“ říká Salmin otec.

„Pokud si to Alláh bude přát,“ odpoví Omar Ahadi, „potrestá toho netvora, který mé dceři ublížil.“

Bratranec odhodí cigaretu do křoví.

Salma s rodiči přechází přes ulici, když minou nějakého muže s velkým fotoaparátem. Salma se otočí a vidí, že muž začíná fotit Omara Ahadiho. Bratranec na fotografa křičí, ať se klidí z cesty.

„Omare, víte, kdo to udělal? Je to pomsta? Žila dcera příliš západním stylem? Kde byla tu noc?“

Salmina matka drží otce, který se chce vrátit a zasáhnout. Ale Omar a Rákin už zmizeli uvnitř budovy.

Otec usedne do auta, matka z druhé strany.

„Uvidíme se doma, *habibti*,“ loučí se Hajfa.

Salma jde dál a hledá matčin zelený chevrolet. Za předním sklem má oznámení o pokutě. Ani se na lístek nenamáhá podívat, jen se posadí za volant a zapne stěrače.

5

Fuzzy stojí v oblaku tisíců včel.

Je čas každoroční poslední sklizně. Zdá se, že to byl dobrý rok. A to i navzdory tomu, že čekal o týden déle, protože počasí v červenci a srpnu bylo teplé a suché. Minulý rok vytácel moc brzy. To už znovu neudělá.

Včelařskou kombinézu a rukavice nemá rád, i když je zpočátku používal.

Teď už je zná a ony znají jeho. Nikoliv osobně, ale roj. Bzučí kolem něj, mluví k němu, ne hlasitěji než silou čtyřiceti decibelů. To je zvuk, který vnímá, téměř jej cítí. Je to jedna z věcí, které miluje. A samozřejmě také hustý med, který může prodat za padesát korun za sklenici u silnice směrem na Dragør.

Uvolní rámeček, jednou s ním přejede přes hranu úlu a opatrně smete včely, které na něm sedí. V každém úlu je třicet rámečků. Když je hotový s prvním úlem, přejde k druhému pod vrbami a pokračuje stejným způsobem. Nakonec všechno naloží na kolečko. Tlačí ho zpátky po cestičce mezi statkem a vodou a za ním poletují zmatené včely. Na odpolední slunce se odvážíla vyjít liška.

Ve stodole rámečky sloupne a pak je uloží do závěsu. Zavěšují se na jednu stranu, pak na druhou. Med začne pomalu vytékat z medometu hnědým proudem, který vypadá jako horká pryskyřice, přes síto do kbelíku. Brzy má kbelíků pět, pak šest, přetéká i odkapávací miska.

Do víkendů je všechno prodané.

Někdo v okolí si jeho medu všiml. Loni měl nahoře ve stánku dokonce i dopis z Irmu. Rádi by navázali spolupráci. Mohl by dodávat do obchodů na Amageru? Jednou odpoledne o tom přemýšlel.

Samozřejmě že nemohl. Vyvolalo by to příliš mnoho otázek a příliš mnoho pozornosti věnované jemu a statku. Ani Markéta a Alžběta, včelí královny, by to nikdy nedovolily. Takhle jsou spokojené. Bylo by zapotřebí desetkrát víc úlů a mnohem více rukou. A pak – jako nahořklý a mdlý komentář – přišla špatná snůška. Příroda mu právě ukázala, kde je jeho místo.

Než skončí, je už pozdní odpoledne. Teď přijde to nejlepší. Zajde do hlavní budovy a v jedné ze skříní najde knäckebröt. Namaže ho tenkou vrstvou. Posadí se na kuchyňský stůl a ukousne si první sousto. Med není průzračný, jsou v něm bublinky, vypadá jako karamel. Je v něm příchut' ostružin, zlatobýlu a japonské kdoule. Myslí si dokonce, že cítí vůni tymiánu a vrbovky, které letos zasadil. V Irmě by ten med milovali.

A Alicia taky. Měl s sebou sklenici pro děti. Těsně předtím musela med ochutnat sociální pracovnice, aby se ujistila, že na něm není nic špatného. Oswaldovi nechutnal. Ale Alicia ho jedla prsty a okraje sklenice olizovala.

Telefon bezhlasně bliká z police, kde ležel od té doby, co šel ven.
Esemeska od McKeeho. Třetí během hodiny.

#1 *Zavolej.*

#2 *Hej chlape, zavolej.*

3 *Myslím to vážně.*

Co se děje? píše Fuzzy.

Dal jsi mi prachy na hraní.

Co tím myslíš?

Přijed' si pro ně. Jinak...

Jinak co?

Fotka od McKeeho. Tisícikoruna pod UV lampou.

Jinak ji pošlu v obálce na Stanici 1. Stříbrný proužek je moc zelený.

Je obtížné na fotce něco vidět, ale Fuzzy mu věří. McKee by takhle nikdy nereagoval, pokud by si nebyl jistý.

Je to jen jedna bankovka. Je to jen tisíc korun.

Jenže má chvějivý, nepříjemný pocit, chuť medu překrývá pachut' nevolnosti. Vzpomínka na bankovku třepotající se na zemi. I ten pudl zjevně ucítil, že je falešná.

Jedu k tobě, píše McKeemu. Můžu si tu lampu půjčit?

Když se vrátí od McKeeho, zapne lampu do zástrčky u konferenčního stolku a prohlíží si bankovku pod fialovým světlem. Zdá se, že kvalita papíru, vodoznaky a ultrafialová značka s malým slunečním vozem jsou bezchybné. Stříbrné vlákno prochází na jedné straně přes písmeno S ve slově Tisíc a U ve slově korun a na druhé straně jako přerušovaná čára.

McKee mu vysvětlil, kam se má dívat a co má kontrolovat. I tak je těžké si toho všimnout. Už dávno si měl pořídit brýle na čtení. Gun-Britt mu dvakrát domluvila termín u optika v Dragøru, ale nešel tam. Teď by se mu brýle hodily. Nebo lupa.

Ale něco tam je. Teď to vidí. Když bankovku v ultrafialovém světle opatrně nakloní, stříbrné vlákno velmi slabě zezelená. Není divu, že si toho nikdo nevšiml. Bankovka prošla Bing Bong Ruletou a kdoví kolika rukama, protože vypadá jako pravá. Je téměř dokonalá.

Rozčileně ji odhodí. Teď musí projít všechno, co má.

Chce počkat, až se setmí, ale nedokáže to. Zvedne dalekohled a dlouze se rozhlédne po polích na severu. Zkontroluje tři kamery rozmístěné na západě, na východě a dole u příjezdové cesty. Nic se neděje, jen občas se objeví auto, které proklouzne zorným polem dalekohledu a zmizí. Pak si obuje gumáky a projde stodolou a malým močálem kolem zarostlého traktoru.

Mezi pár stromy a několika růžovými keři je ještě jeden úl. Je starší než ostatní, ale vypadá podobně. Kdysi zde bydlela Markéta I., ale už řadu let z tohoto úlu nic nevytáčet a v úlu už žádné včely nejsou. Znovu se rozhlédne. Všude je ticho, jen občas to trochu foukne od pláže, zápach řas. Pak sundá horní úly a otevře víko nejspodnějšího.

Dvě stě padesát sedm tisíc korun. Bankovky moc místa nezaberou.

Naspořit je mu ale trvalo skoro sedm let.

Vytáhne pár náhodných bankovek a pátrá po zeleném zbarvení, jenže v bledém odpoledním světle o moc moudřejší nebude. Musí všechno přenést dovnitř. Zkontrolovat každou jednotlivou bankovku. Nacpe peníze do igelitové tašky, úly vrátí zpátky na místo a křovím se vrací zpět.

V kuchyni si uvaří šálek rozpustné kávy, lampu postaví na malý jídelní stůl a začne. Právě bankovky dává nalevo, falešné napravo. A pravá hromádka roste. Po čtvrt hodině si dá přestávku. Stojí venku ve dvoře a dívá se na slepice, které se vyhřívají v posledních paprscích slunce. Pak se vrátí k lampě. U poslední bankovky už skoro dokáže vidět zbarvení stříbrného vlákna bez její pomoci. A ten pohled se mu nelíbí.

Sto čtyřicet šest jeho tisícikorun je padělaných.

Myslí na byt v Sao Martinho do Porto, na výhled z balkónu, malou restauraci s červenými židlemi. Najednou je všechno ještě mnohem vzdálenější. Bystrý realitní makléř soudil, že se to prodá rychleji než čerstvé ryby. To bude problém.

Dalším problémem je práce. Je na čase promluvit si s Tesákem.

6

Hlavní kancelář je ve dvoře za miniaturním obchůdkem s čistírnou, lékárnou a výdejním místem GLS. Mezi lékárnou a čistírnou jsou úzká vrata, kudy tak akorát projede velké BMW, pokud je řidič střízlivý. Dvůr je dlážděný a ve škvírách mezi dlažebními kostkami uvízlý cigaretové špačky.

Fuzzy vždycky zaparkuje opodál a dojde tam pěšky. Pak pokračuje nahoru po schodech do druhého patra. Budova je stará továrna na nábytek z červených cihel a s betonovými podlahami. Je zařízená jako klubovna s pohovkami, boxovacím automatem, obrovskými plochými obrazovkami a třemi lednicemi s pivem. Na zadní stěně je namalovaná firemní černá hvězda. Tesák sedí v křesle nasměrovaném na jednu z obrazovek, kde běží cyklistický závod. Kolem něj jsou usazeni tři řidiči, ale zvednou se, jakmile Fuzzy vstoupí do místnosti.

„Copak jsem ti neříkal, že máš nejdřív zavolat?“ vytkne mu. „Šéf tady není.“

„Zrovna jsem byl poblíž,“ omlouvá se Fuzzy.

Hluk z obrazovky Fuzzymu rve uši, dokud to Tesák neztlumí.

„Vezmi si pivo z lednice, jestli chceš,“ nabídne mu.

Fuzzy si jedno vezme, ale nenapije se. Tesák nemusí vědět, že když Fuzzy pije, strašně ho bolí hlava. „Na co se to díváme?“

„Vuelta pro narkomany. Žádný z těch kluků nedokáže takhle závodit, pokud se něčím nesjede. Jedna věc je, jak jedou do kopce, ale z kopce se ženou jako šílenci.“

Tesák se v křesle narovná. Od té doby, co spolu boxovali, ještě zmohutněl, ale i tenkrát s ním bývalo těžké pořízení. Jmenuje se vlastně Anders Bjerregård, ale nikdo mu neřekne jinak než Tesák. Není to

proto, že by se v ringu pohyboval jako šelma, ale proto, že mu zpod horního rtu trčí jeden ostrý zub.

„A co tvoje holka?“ ptá se Tesák. „Pronajímá se pořád chová slušně?“

„Jo,“ odpoví Fuzzy. „Od té doby už se neozval.“

„Fajn. Tak to má být.“

Tesák upije pivo a ukáže na obrazovku. „No to mě podrž, to je děs.“

Závodník havaroval přímo na okraji srázu. Motorka se řítí za ním.

„Něco ti ukážu,“ přeruší ho Fuzzy a ukáže mu bankovku. „Je doma dělaná.“

„Kdo ji vyrobil?“

„To by mě taky zajímalo.“

Tesák otáčí bankovku stále dokola. Vstane a jde podél stěny na druhou stranu místnosti, kde je na trezoru ultrafialový skener. Zapne ho.

„Nevidím to.“

„Vlákno má nazelenalý nádech.“

Tesáka to nepřesvědčilo. „Odkud je?“

„To je právě ten problém. Je z akce.“

Tesák se na něj podívá. „Jak to víš?“

„Jeden z těch chlapíků ji musel ztratit. Ležela u místa předávky.“

„Třeba je to jen ta jedna jediná,“ doufá Tesák a pohlédne dolů do dvora.

„Neozval se ti zákazník?“ ptá se Fuzzy. „Neříkal něco?“

„Ne,“ odpoví Tesák. „Takže se budeme držet plánu. Příští akce je za dva týdny.“

Fuzzy se zamyslí.

„Když jsem se chystal vyzvednout peníze, ve vchodu tam byl jeden chlápek, feťák. Měl černou tašku, která vypadala jako ta moje. A když mě uviděl, tak zdrhnul. Myslel jsem... nejdřív jsem si myslel, že mi tu tašku sebral, ale ležela tam, jak bylo domluveno. Bylo to bizarní. Zvláštní. A pak ta věc s bankovkou. Je to kvalitní práce. Nejlepší padělek, jaký jsem kdy viděl.“

„Feťák?“ zopakuje Tesák. „Feťáci žádné falešné prachy nevyrobějí. Asi si tam na schodišti jen něco píchal do žíly.“

„Snad, ale já jsem si vchod před loupeží prohlédl. Nikdo tam nebyl. Ani na dvoře.“

„Hmm,“ zamručí Tesák.

„Ale ta taška vypadala jako moje. To na tom bylo to nejdivnější.“

„Černá brašna? Takovou přece mají všichni.“

Tesák má pravdu.

„Jenže je tady tohle,“ říká Fuzzy a ukazuje na bankovku. „Ty z toho nejsi nervózní?“

„To si piš, že jo,“ přitaká Tesák a strčí bankovku do bundy. „Ale doufejme, že to bude jen ta jedna. Kouknu se na to.“

„Napadlo mě, že si promluvíím s Lassem, znáš ho – IphonePíchač. Dostal devadesát dní,“ pokračuje Fuzzy. „Za padělatelství. Třeba něco ví.“

„To se šéfovi líbit nebude,“ upozorňuje Tesák. „Nemáme se kdekoho vyptávat. Pak se opravdu začnou šířit fámy.“

„Kde je šéf?“ zeptá se Fuzzy.

Tesák se zatváří otráveně. „U jednoho advokáta ve městě. Dáma se chce rozvádět. Zrovna teď.“

„Aha,“ ucedí Fuzzy. Není si jistý, nakolik je asi příjemné si chlapa jako Stiernsköld vzít nebo se s ním rozvádět. Aspoň že ta ženská neskončila na dně Øresundu. Je to vlastně takový příběh se šťastným koncem. Fuzzy jeho manželku viděl jen jednou. Vypadala jako kulturistka, opálená a lesklá jako porcelán. Ale Fuzzy ví, že spolu mají i děti a psy, takže dokáže se Stiernsköldem téměř soucítit, i když zrovna není ten typ, který by někoho litoval.

„Možná bys měl zákazníka varovat,“ navrhone Fuzzy.

Zákazník je ožehavé téma.

„Proč?“ ptá se Tesák. „Nic se nestalo.“

„Zatím,“ poznamená Fuzzy.

„Don't worry. Je to pod kontrolou.“

„Někdo si z nás dělá srandu,“ říká Fuzzy. „Cítím to.“

„Všechno moc prožíváš, kamaráde,“ říká Tesák a předstírá, že pravou rukou štouchá Fuzzyho do boku.

„Možná bych si měl se zákazníkem promluvit, vysvětlit mu, co se stalo.“

Tesák na něj pohlédne. „To není dobrý nápad. Je to dokonce špatný nápad. Kromě toho zákazník v Dánsku vůbec není. Bývá tu, jen když máme schůzky.“

„Mohl se někdo dostat k plánům, které jsem dodal? Mluvil Stiernsköld s někým?“

„Co myslíš?“ odpoví Tesák otázkou. „Už s tím přestaň, tvoje peníze to nejsou. Dodal jsi solidní schéma, loupež byla perfektní, *end of story*.“

Jenže moje peníze to jsou taky, pomyslí si Fuzzy. A ve hře je moje jméno.

„Pokud se rozšíří nějaké fámy,“ pokračuje Fuzzy, „a někdo se v tom začne vrtat... Co když jsou herny padělaných peněz plné?“

„To bychom zjistili už dávno,“ namítne Tesák.

„Co si myslíš, že Stiernsköld udělá?“

„Neudělá nic. Protože si žádné starosti dělat nebude. Dělat si starosti je moje práce.“

„Tak co uděláš ty?“

„To nepotřebuješ vědět, starouši. Chovej se nenápadně a já se ti ozvu.“

Fuzzy upije trochu piva, ačkoliv toho bude litovat. Má kovovou pachutí.

„A nedělej nic,“ říká Tesák. „Rozhodně se nepouštěj do žádných hovorů s tím Iphonem.“

„Jmenuje se Lasse,“ Fuzzy odloží pivo.

„To je jedno. Znáš ten ksicht. Do ničeho se nepouštěj.“

„Pochopil jsem to.“

„Když se něco doslechneš, uvidíš, budeš mít pocit, že něco smrdí, třeba i maličkost, přijdeš za mnou. Pak půjdu za Stiernsköldem já,“ přikazuje Tesák. „Rozumíš?“

„Jasně.“

Fuzzy vyjde ze dveří.

Tri řidiči postávají na dvoře a kouří. Kývnou na něj a znovu zmizí nahore. Tesák stojí za oknem a dívá se dolů.

Fuzzy nebude jen tak sedět a čekat, až s ním někdo vyjebe. Musí zjistit, kdo tu šíří falešné prachy.

7

Salma je v práci v restauraci Benátky až skoro do devíti do večera.

Pak jde po úzkém schodišti ze dvora nahoru. Několik holubů se nastěhovalo do horní části ventilačního systému. Nad restaurací otec zařídil pro babičku byt s toaletou, kuchyňským koutem a vanou v rohu pokoje. Závěsy jsou vždycky zatažené. *Bibiti* se od rána do večera dívá na televizi, nejvíc na Al-Džazíru a TV 2 Lorry a na Kanál 5. Salma má s sebou na talíři pita chléb, kuře a jehněčí kibbeh.

„*Salam*,“ pozdraví Salma. Posadí se ke konferenčnímu stolkou, babička má na sobě deku. Zdá se, že má hlad.

„Tak co škola?“ ptá se *bibiti* mezi jednotlivými sousty.

„Fajn,“ odpovídá Salma.

„Jen mi nelží,“ napomíná ji babička. „Povídal mi to tvůj otec.“

Zvěsti se v budově šíří rychle. Ve všední dny si *bibiti* dává v restauraci kávu, když otec přijde ráno do práce. Tatínek se tak snaží kompenzovat skutečnost, že u nich babička nemůže bydlet.

Místní zprávy ukazují nějakého policistu u fotopasti na ulici Ringvej 3. Mohla to být i Salma, kterou ráno přistihli při příliš rychlé jízdě. Je magnetem na pokuty. Vzpomene si, že se má odvolat proti pokutě za parkování.

„Ostatní holky jsou tak nějak... Nezajímá je, že by mohly svět zlepšit,“ říká Salma. „Nebo že by pomáhaly lidem, kteří to potřebují. Chodí do školy jen proto, aby něco dělaly, než se vdají.“

„I to je způsob, jak udělat svět lepším,“ poznamená *bibiti*.

Salma pokrčí rameny.

„Manželství je dobrá věc. Každé nemusí být zrovna jako manželství tvého staršího bratra,“ říká babička.

Kvůli Kasimovi Salma obavy nemá.

„Myslíš na své rodiče?“ ptá se *bibiti*.

Salma přikývne.

„Tamír moc pracuje a pro kouř nevidí kuchyň.“

Salmu to rozesměje. „Co tím myslíš?“

„Hajfa někde trajdá a nevyužívá čas na to, na co by měla. Copak člověk chodí do školy, když má dobrou práci?“

„*Bibiti*, ty teď mluvíš jako stará babka.“

„To taky jsem,“ říká *bibiti*. „Ale mám oči. Tvoji matku čím dál víc bolí hlava a do postele chodí každý den o něco dřív.“

V televizi naviguje policajt auto na stranu a přikazuje řidiči, aby stáhl okénko. Řidičův obličej je rozostřen, aby ho nikdo nepoznal.

„Možná je to kvůli tomu, že jsem se přestěhovala do pokoje,“ uvažuje Salma.

Bibiti ji vezme za ruku. „S tebou to nemá nic společného, *habibti*, začalo to už dávno. Něco je špatně. Tvoje matka přišla do práce v posledních měsících dvakrát pozdě, tohle se jí nestává.“

Bibiti sleduje všechno, protože bydlí přímo nad restaurací. A protože si jí tatínek vždycky, když má přestávku, chodí stěžovat.

„Dvakrát? Já chodím pozdě pořád. Třeba je jen trochu vystresovaná,“ říká Salma. „Má víc vyučovacích hodin než já.“

„Pořád jen kouká do mobilu,“ říká *bibiti*.

To je pravda. „Hraje Wordfeud. S Malikou.“

„Ty mi nevěříš,“ prohlásí babička, která nejspíš netuší, co je Wordfeud.

„Ale ano, *bibiti*.“

„Víš něco nového o té chudince Ešal Ahadiové?“ ptá se babička.

„Ne. *Amu Omar* se jí snaží dostat domů, ale s nemocnicí není žádná řeč. Maminka si celou noc telefonovala s *chalto* Majsou.“

„Co tam ta bláznivá *shaba* dělala? Sama, uprostřed noci?“

„Vracela se domů od jedné kamarádky,“ lže Salma.

Neví, co Ešal dělala na Nørrebro ve dvě ráno. Majsja říkala, že ji nějaký svědek slyšel křičet a že zavolal záchranku. Jenže záchranář zalarmoval policii teprve potom, co přijeli na místo. Tedy víc než čtvrt hodiny po přepadení.

„Ubozí lidé, jejich život je v troskách. Teď se to děvče nikdy nevdá.“

To Salmu nenapadlo. Myslela jen na sebe. Jako obvykle. Na to, že ztratila jedinou kamarádku, kterou kdy měla. A navíc krásnou kamarádku.

„Modlím se za ni. Ty se za ni taky modli.“

„Ano, *bibití*.“

Policista na obrazovce vrací řidiči řidičák. Dneska vyvázne bez pokuty. Na Nørrebro se něco takového ještě nestalo nikdy.

Salma jede ze školy autobusem číslo dvacet jedna. Počítá zastávky a vystoupí u Stanice Bellahøj. Je to nudná budova. Dveře se před ní otevrou. V recepci sedí starší muž. Zvoní několik telefonů.

„Hledám policistu, který se jmenuje Michael,“ říká Salma přes mikrofonek.

„Máme tady dva, zástupce policejního komisaře Mikaela Jensea z Majetkové trestné činnosti a policejního komisaře Michaela Wasse z Ohrožení osob. A pak je tu ještě Michael z Účetního oddělení, ale to asi on nebude.“

„Wass,“ řekne Salma.

„Okamžik.“

Začíná litovat. Toho, že jde svou cestou. Má pocit, jako by dělala něco zakázaného. Jako by podváděla svého otce. Před třemi lety to byl on, komu policie nevěřila. Mnohokrát ho vyslýchali. Jednou na něj Salma s Kasimem čekali na parkovišti dvě hodiny. A když pak vyšel ven, byl tak unavený, tak vyčerpaný, že Kasim musel řídit a oba pak museli tatínkovi pomoci z auta a nahoru po schodech.

Na jedné stěně je několik šikmých polic s letáky a prospekty. *Díky tobě může být město bezpečnější*, stojí na jednom z nich. Další leták upozorňuje na každoroční kampaň na začátku školního roku, kdy policie pomáhá novým žákům v dopravě. Salma otevře brožuru o policejní akademii, prolistuje ji. Všichni vypadají tak spokojeně. Je tam blondatá dívka, která mluví se starší ženou, muž, který zvedá dítě do vzduchu, mladý kluk, který pracuje u počítače v učebně. Na základní škole se Salma držela stranou, o přestávkách si dělala úkoly, pokud

mohla, obědvala se Zajdou. Jediný kluk, se kterým kdy mluvila, byl Hazmir. Chodil do paralelní třídy a nikdo se s ním nechtěl bavit. Na gymnáziu chodila do malé třídy zaměřené na společenské vědy. Byli tam dva kluci, které neměla ráda a kteří se zajímali jen o dánská děvčata z jazykové větve. A na sociálně-zdravotní nejsou skoro žádní muži, jen ženy. Teď přemýšlí, jaké by to bylo sedět vedle nějakého kluka. Mít s ním společný tělocvik a praštit s ním o zem, jak je to vidět na jedné fotce. *Na budoucí policisty klademe vysoké osobní, fyzické a vzdělanostní nároky.* Nic, co by nezvládla, kdyby chtěla. Možná až na tu fyzickou část.

„Salmo Kanánová,“ ozve se jí za zády Michael Wass. „Děkuji, že jste přišla.“

„Hm.“

„Pojďte se mnou,“ vyzve ji. „Můžeme se posadit u mě v kanceláři.“

Michael pozdraví pár policistů, kteří se v kuchyňce něčemu smějí, a zabočí do malé kanceláře s počítači, bílou tabulí a konferenčním stolem. Na stranu psacího stolu odsune nějaké papíry a hrnek s obrázkem opice.

„Posaďte se,“ vybídne ji. „Kávu, čaj, vodu?“

Zavrtí hlavou. Sedne si.

Promiň, tati, promiň, ale nemůžu si pomoci.

„Kdybyste se chtěla dovědět víc, můžete si promluvit s naším kulturním koordinátorem,“ poznamená Michael a něco píše na mobilu.

„Co?“ nechápe Salma.

Michael ukáže na brožuru, kterou si vzala s sebou a stočila ji do ruličky.

„To ne,“ říká a odhodí brožurku na stůl. „Jen jsem se nudila.“

Michael se posadí na židli. „Takže s čím vám můžu pomoci, Salmo?“

„Já nevím.“

Michael čeká.

Salma pokračuje: „Můj otec si myslí, že bych s vámi neměla mluvit. A vy jste nejspíš taky jen lidi a tak. A já tedy nevím, co víte, ale musím vám říct, že Ešalin otec a matka jsou dobří lidé. A jsou úplně zničení. Potřebují, aby se ta věc objasnila. A teď už je to skoro týden.“